

РЕШЕНИЕ

№ 4574

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 20.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11490** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „К И К“, ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], чрез адв. Л. Л. – Г., против решение № 000030 – 10073/29.11.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП).
С решението е постановен отказ по искане с вх. № 26-К-1069-1/24.11.2022 г. по описа на ЦУ на НАП за допълване, на основание чл. 62, ал. 1 от АПК, на постановено решение № 000030-9844/21.11.2022 г. на изп. директор на НАП, което е постановено по реда на чл. 173, ал. 2 от АПК, в изпълнение на влязло в сила решение № 518/31.01.2022 г. по адм. д. № 7657/2021 г. по описа на АССГ, по силата на което адм. преписка по искане № 26-К-1069/07.06.2021 г. по описа на ЦУ на НАП е върната за ново произнасяне с указания за прилагане на закона, изразяващи се в уважаване на молба за възстановяване на платена от дружеството държ. такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, с дължимата законна лихва от датата на поканата до датата на изплащане по банкова сметка на искателя.
В с.з. жалбоподателят – редовно призован, се представлява от адв. Т. - П., която поддържа жалбата, излага съображения за незаконосъобразност от материална страна на акта и претендира разноска по списък – л. 37.
Ответникът чрез процесуалния си представител юриск. А., оспорва жалбата като неоснователна в писмено становище и в с.з. като не прави възражение за прекомерност за адв. хонорар.

СГП не се представлява.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество е основателна.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът приема, че решението е издадено от компетентен орган в установената форма; при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но същото е в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да отменено, а преписката върната на адм. орган за ново произнасяне при съобразяване със задължителните указания за прилагане на закона.

От фактическа страна адм. орган приема следното, като спор по фактите не е налице:

Решение № 000030-9844/21.11.2022 г. е постановено по реда на чл. 173, ал. 2 АПК в изпълнение на окончателно влязло в сила Решение № 518 от 31.01.2022 г. по административно дело № 7957/2021 г. по описа на Административен съд София-град, въз основа на което административна преписка, образувана по искане № 26-К-1069/07.06.2021 г. по описа на ЦУ на НАП е върната за ново произнасяне с указания по тълкуването и прилагането на закона изразяващи се в уважаването на молбата и възстановяване на платената от страна на „КИК“ ООД държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лв.

От правна страна адм. орган приема следното: От страна на „КИК“ ООД е изразено несъгласие с определената сума за възстановяване в Решение № 000030-9844/21.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП в размер на 25 000 лв. платена от организатора на основание чл. 30, ал. 6 ЗХ, тъй като дружеството счита, че към тази сума изпълнителният директор на НАП следва да постанови и заплащане на дължимата според искателя законна лихва върху главницата. Искателят сочи, че когато недължимо внесена държавна такса не е внесена по силата на акт на публичен орган тя представлява парично и безсрочно вземане, чиято изискуемост настъпва с подаване на претенцията за връщането ѝ като недължимо внесена. Доколкото в така създаденото по повод недължимо внесена такса правоотношение кредитор-длъжник липсва уговорена дата на плащане, то искане 26-К-1069/07.06.2021 г. по описа на ЦУ на НАП има характера на покана за изпълнение по смисъла на чл. 84, ал.2 от Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), с оглед на което по силата на чл. 86 от, ал.1 ЗЗД се следва законна лихва от датата на поканата до датата на изплащането на сумата по сметката посочена от кредитора. В подкрепа на така застъпената позиция в искане за № 26-К-1069#1/24.11.2022 г. организаторът цитира и Решение № 45/18.05.2010 г. по дело № 532/2009 на ВКС, ТК, I-во, т.о.

Сочи се в решението, че изразената позиция от „КИК“ ООД,[ЕИК] за дължимост на лихва, която НАП следва да плати върху признатите от съда за недължимо платени държавни такси по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева е неоснователна и не намира опора в закона. Никъде в поставеното в полза на организатора съдебно решение с № 518 от 31.01.2022 г. по административно дело № 7957/2021 г. по описа на АССГ, въз основа на което административната преписка образувана по искане № 26-К-1069/07.06.2021 г. по описа на ЦУ на НАП е върната за ново произнасяне с указания по тълкуването и прилагането на закона изразяващи се в уважаването на молбата и възстановяване на платените от страна на „КИК“ ООД държавна такса по

чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лв. съдът не е указал на НАП да възстанови платената такса в едно с дължимата законна лихва. На следващо място, цитираният правов ред в разпоредбите на чл. 84 и чл. 86 ЗЗД се отнасят само за правоотношения от частно правен характер и няма как да бъде приложен за правоотношение между държавен орган и организатор на хазартни игри в производство като настоящото - административно по същността си, което се развива по правилата и реда, регламентирани в АПК. Материалните закони - Законът за държавните такси (общ) и Законът за хазарта (специален) не съдържат разпоредби, регламентиращи, че както при закъснителното плащане на държавни такси към органа, дължащ предоставянето на административната услуга, така и при случаите на възстановяване на неправилно/недължимо внесени от заинтересуваното лице д. такси, са дължими лихви за забава върху главниците на таксите. Твърди се, че редът за възстановяване на средства от страна на НАП, ведно с дължимата законна лихва предвиден в Данъчно-осигурителен процесуален кодекс също е неприложим към казуса, тъй като не включва платени такси по реда на чл. 30 ал. 6 ЗХ и за които тази материя не се отнася. Сочи се, че дължимостта на лихви по отношение на актовете на държавните органи е изключена и в производствените правила по АПК. Компетентен орган да установява публични вземания за суми за такси, чието плащане произтича от ЗХ, а това означава и да възстановява такива суми при недължимо плащане на такива, е ИД на НАП - който установява дължимост на таксите и възстановява такива суми с административен акт, издаван по реда на производството за издаване на индивидуални административни актове по АПК.

Предвид изложеното от фактическа страна и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт и доводите на страните, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът приема, че решението е издадено от компетентен орган в установената форма; при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да отменено, а преписката върната на адм. орган за ново произнасяне при съобразяване със задължителни указания за прилагане на закона.

Действително, никъде в поставеното в полза на организатора съдебно решение с № 518 от 31.01.2022 г. по административно дело № 7957/2021 г. по описа на АССГ, въз основа на което административната преписка образувана по искане № 26-К-1069/07.06.2021 г. по описа на ЦУ на НАП е върната за ново произнасяне с указания по тълкуването и прилагането на закона изразяващи се в уважаването на молбата и възстановяване на платените от страна на „КИК“ ООД държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лв. съдът не е указал на НАП да възстанови платената такса в едно с дължимата законна лихва. Това обстоятелство е без значение, понеже законната лихва се дължи *ex lege* – по силата на закона, а именно: на основание на разпоредбите на чл. 84 и чл. 86 ЗЗД, които не се отнасят само за правоотношения от частноправен характер, както твърди адм. орган в процесния акт. В тази посока е Решение № 45/19.05.2010 г. по т.д. № 532/2009 г., цитирано и в указания на директора на ТД на НАП – л. 13 и сл. Този ред е напълно приложим за правоотношение между държавен орган и организатор на хазартни игри в производство от вида на настоящото, административно по реда на АПК. Това, че материалните закони - Законът за държавните такси (общ) и Законът за хазарта, не съдържат разпоредби, регламентиращи, че както при закъснителното плащане на

държавни такси към органа, дължащ предоставянето на административната услуга, така и при случаите на възстановяване на неправилно/недължимо внесени от заинтересуваното лице д. такси, са дължими лихви за забава върху главниците на таксите. Това означава, че тази материя не е уредена в посочените закони, но тази празнина се запълва от разпоредбите на чл. 84 и чл. 86 ЗЗД. Твърдението на адм. орган, че редът за възстановяване на средства от страна на НАП, ведно с дължимата законна лихва предвиден в Данъчно-осигурителен процесуален кодекс, също е неприложим към казуса, понеже не включва платени такси по реда на чл. 30 ал. 6 ЗХ също така не се споделя от настоящият състав на съда.

Съгласно чл. 162, ал. 1 и ал. 2, т. 3, предл. 1 от ДОПК:

„Ал. 1 Държавните и общинските вземания са публични и частни.

Ал. 2 Публични са държавните и общинските вземания:

3. за държавни и общински такси, установени по основание със закон.“

В случая се касае за държавна такса по смисъла на чл. 162, ал., т. 3, предл 1, във вр. с ал. 1 от ДОПК, понеже същата е държавна и е установена със Закона за хазарта. В случая държавната такса е недължимо платена, установено с влязъл в сила съдебен акт и при липсата на уговорена дата на плащане, отправеното до адм. орган искане № 26-К-1069/07.06.2021 г. по описа на ЦУ на НАП, представлява покана за изпълнение по смисъла на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, в полза на дружеството – искател възниква задължение за заплащане на лихва за забава от посочената дата – 07.06.2021 г. до окончателното изплащане на сумата. В тази посока следва да се произнесе адм. орган при отмяната на процесния акт и връщането му.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да се присъди своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за присъждане на разноски по делото в размер общо на 878 лева, от които 50 лв. - държавна такса и хонорар за адвокат в размер на 828 лева, който е платен, съгласно представения договор за правна защита и съдействие, фактура и платежно нареждане и това искане следва да се уважи изцяло.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 АПК,
СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „К И К“, ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], чрез адв. Л. Л. – Г.,

РЕШЕНИЕ № 000030 – 10073/29.11.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП);

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе;

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „К И К“, [населено място], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], сумата от 878 (осемстотин седемдесет и осем) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: